

Fremgangsmaade vil blive anvendt. I Mangel af dette sidste maa Meddelelsen forkyndes paa Partens Bopæl eller Opholdssted, hvor dette saa end er.

Med Hensyn til selve Forkyndelsesmaaden maa forholdes efter de i §§ 69 ff. derom indeholdte Regler. I det under Nr. 2 nævnte Tilfælde vil der kunne være Spørgsmaal om Anvendelse af den i § 80 anviste simplere Fremgangsmaade.

Man kan vistnok gaa ud fra, at den til 1 og end mere den til 2 svarende Eventualitet i Praksis vil blive den almindelige.

§§ 213—215.

Hvor mange Retsmøder der vil behøves til Skriftvekslingens Tilendbringelse, lader sig kun for saa vidt angive, som det kan siges, at efter Udkastets Ordning behøves der processuelt set ikke mere end eet, at to i Praksis dog kan ventes at blive almindeligt, da Parterne formentlig jævnlig ville nære et berettiget Ønske om ogsaa at veksle Replik og Duplik, men at alt, hvad der kommer over dette Tal, bør være Undtagelse. I det Retsmøde, hvori Skriftvekslingen sluttes, bør i Reglen Domsforhandlingen berammes og samtidig de fornødne Bestemmelser vedrørende Bevisførelsen træffes. Da imidlertid den ene Part ikke kan tage nogen endelig Bestemmelse om, hvilke Beviser han vil fremføre, før han erfarer, hvad den anden Part i saa Henseende har tænkt sig, og da Retten skal have Lejlighed til at træffe Bestemmelse angaaende Bevisførelse, gives der i § 213 Adgang til en mundtlig Forhandling mellem Parterne i det sidst-omtalte Retsmøde, under hvilken de kortelig skulle meddele deres Tanker med Hensyn til Bevisførelsen (hvor vidt de ville føre Bevis og, i bekræftende Fald, for hvad og paa hvilken Maade). Retten vil ved Berømmelsen af Domsforhandlingen selvfølgelig have at tage Hensyn til, hvor lang Tid det kan tage Parterne at faa alle Beviser rede, og der bliver altsaa at tage behørigt Hensyn til de Indkaldelsesfrister, hvorpaa Vidner have Krav, jfr. § 151, fremdeles til, at Syns- og Skønsmand kunne faa deres Forretning færdig og deslige, og i Forbindelse hermed tillige til, at Parterne kunne faa en passende Tid til at overtænke og forberede deres mundtlige Fremstilling. Retten maa herved have for Øje paa den ene Side, at Sagen ikke uden Fornødenhed opholdes, og paa den anden Side, at Bevisforhandlingen uden Ophold og Hindring kan foregaa til den berammede Tid, da det altid er at anse som en stor Ulempe, om dens Udsættelse skulde blive fornøden, og derved

muligvis unyttige Møder af Vidner og andre foraarsages.

Retten træffer fremdeles paa Begæring de fornødne Bestemmelser vedrørende Bevisførelsen (om Vidner skulle afhøres for Landsretten selv eller ved Hjemtinget, angaaende Udmeldelse af Syns- eller Skønsmand, Udlevering af Dokumenter etc.).

Hvis en Part efter den ommeldte Forhandling tager anden Bestemmelse med Hensyn til Bevisførelsen, bør han sørge for at give Modparten saa betimelig Meddelelse derom, at han ikke selv risikerer at faa Beviset afskaaret i Henhold til Reglerne i § 218.

Selv om de i § 214 ommeldte Bestemmelser træffes uden for Retsmøde, maa Retten dog ifølge §§ 62 ff. gøre fornøden Bemærkning til Protokollen desangaaende.

I Slutningen af § 214 er for Tydeligheds Skyld udtalt, at Parterne ikke kunne forlange nogen forudgaaende Bestemmelse af Retten om Bevisbyrdens Fordeling.

§ 217.

Naar det her — i Modsætning til den gældende Ret — opstilles som Regel, at en særskilt Forhandling om og Afgørelse af Formalitetsspørgsmaalene skal finde Sted, medmindre Retten bestemmer, at de skulle forhandles i Forbindelse med Realiteten, hænger dette sammen med den for den mundtlige Procedure særegne Nødvendighed af at dele og udstykke Forhandlingerne, for at ikke altfor mange og forskelligartede Ting skulle blive samlede under et. Undtagelsen sigter til Tilfælde, hvor Formalitetsindsigelse ikke kunne afgøres uden nøje Kendskab til Realiteten, f. Eks. naar en Domsindsigelse (*exc. rei judicate*), som skulde bevirke Afvisning, fremsættes, eller naar en Indsigelse, gaaende ud paa, at Sagen hører under Voldgift, er afgjort ved Forlig etc., gøres gældende.

§ 218.

Naar det her hedder, at Domsforhandlingen foregaaer paa Grundlag af Skriftvekslingen og det Retsbogen tilførte, er dette kun saaledes at forstaa, at hver af Parterne har Ret til at forlange af Modparten, at denne ikke i sin mundtlige Procedure gaar uden for de Paastande, Søgsmålsgrunde, Indsigelser eller Benægtelser, som indeholdes i det skriftlige Grundlag. En Undtagelse herfra gøres i det følgende, idet Retten kan tillade saadan Afvigelse, der vil nødvendigøre Forhandlingens Udsættelse, naar det skønnes undskyldeligt, at Parten ikke tidligere er fremkommet med